

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CATULLE MANDES

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΚΙ' Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Σήμερα το πρωί σηκώθηκα εξαιρετικά ευδιάθετος. 'Αποθαρσύνω είχα άκούσει μία έρωτευμένη νέα να τραγουδά στο πιάνο ένα παθητικό τραγούδι, ένα τραγούδι που περιέγραφε τους έρωτες του τριαντάφυλλου και της πεταλούδας. Μά κι' ο περίπατος ποίκιλα πρωί-πρωί στο περσιόθλι μου δυνάμωσε της ψυχής μου την αγαλλίαση και το πνευμάτος μου τη δροσιά. 'Ολα εκεί μέσα ήταν ήμερα, γαρούμενα κι' στολισμένα με τὰ μπριλλάντια της δροσιάς 'Απ' το εύγενικότερο ρόδο ως το ταπεινότερο χορταράκι, όλα εκεί μέσα μορφοβόλυσαν κι' έμοιαζαν σαν να χαμογελούσαν από εύχια, γυρισμένα προς τον καταγάλανο ουρανό. 'Η άχτιδες του ήλιου, περνώντας ανάμεσα απ' τὰ φύλλα των δέντρων, σχημάτιζαν με τη σκία τους διάφορα άραβουργήματα στην ποικιλόχρωμη άμμο των δένδρωστοιγών και τὰ μεθυστικά άρώματα των διαφόρων λουλουδιών μ' έκαναν νά διειρεύωμαι κόσμους ιδεώδους χαράς και εύχιας.

—'Αφαινα, μία πεταλούδα, όμοια με δυο πέταλα σπάνιου άνθους, που τὰ άπέσπασε και τὰ δυο μαζί ένα φύσημα του άνεμου, μ' άγγιξε καθώς πετούσε στο χέρι κι' άφησε άπάνω του μια σκόνη πολύ λεπτή, μία σκόνη άργυρόχρωμη.

—'Ασπρη πεταλούδα, της είπα παρακινούμενος απ' την άνάμνησι του τραγουδιού της έρωτευμένης κόρης, άσπρη πεταλούδα, μη θιάζεις καθόλου να φύγεις... Κάθισε άπάνω σ' αυτό το φύλλο και δός μου άπάντησι σε μία έρώτησι που έπιθυμώ να σου κάνω.

Η πεταλούδα κάθισε πάνω στο πράσινο φύλλο που της έδειξα και μου είπε:

—'Ακούω!

Ναι, μου είπε: —'Ακούω!

Γιατί τάχα να μη μου μίληση; 'Εγώ τουλάχιστον δεν ξαφνιάσθηκα γι' αυτό και της έαυσα:

—'Απιστη έρωμένη των κρίνων και των τριαντάφυλλων, πές μου, από που την πήρες αυτή τη σκόνη που πέφτει από τὰ φτερά σου, ενώ πετάς από το ένα λουλούδι στο άλλο;... Γιατί σεξ μόνο, ή πεταλούδες, έχετε αυτή τη χάρι;

—Περιέργη άνθρωπε!... μου άποκρίθηκε ή πεταλούδα ναζάρικα.

Μά επειδή δεν είχε καυιά θιαστική έργασια, καταδέχτηκε κι' άπάντησε στην έρώτησι μου. Και να τί άπάνω-κάτω μου είπε:

—'Ως τὰ δεκάτη της χρόνια ή ξαυθαυλούσα ή Εύα ζούσε έντελώς άμέριμη μέσα στη θαυμασία 'Εδέμ. Δεν είχε νιώσει κανένα αισθήμα υπερφανείας και ταπεινότητας, γιατί δεν έτυχε ως τότε να γνωρίσι πιο θαυεία τόν έαυτό της. 'Απ' την ήμερα όμως που πήγε στην πηγή του Παραδείσου και καθρεφτίστηκε στο κρυστάλλινο νερό της κι' είδε την άβαστη ώμορφιά της, την ύπεροχή της και την τελειότητα της, αισθάνθηκε ένα είδος οί-

κτου για όλα τ' άλλα πλάσματα του Δημιουργού. Γιατί, θεβασίος ή γαιτη του λιονταριού ήταν άξιοθαύμαστη καθώς την άνέμιζε ο άέρας και την χρύσιζαν ή άχτιδες του ήλιου, άλλα τὰ δικά της τὰ μαλλιά έλαμπαν περισσότερο απ' τη γαιτη του λιονταριού. Κι' αν ο σούτανός ήταν φωτεινός και γαλάζιος, τὰ μάτια της ήταν πιο φωτεινά κι' είχαν χρώμα πιο καθαρό και πιο γαλάζιο απ' αυτόν. Μά κι' ή άσπράδα του λαίμου του κύκνου ήταν λιγώτερη απ' την άσπράδα των χιονάτων μπράτσων της. Γι' αυτό, δικαιολογημένα πεία, ύπερφανεύσαν για την ύπεροχή της αυτή ή Εύα, και θλέποντας διαφορετικά από τριην την νεόπλαστη άκόμα φύσι, έλεγε:

—Βέβαια εινε πολύ ώραία όλα τὰ πλάσματα, μά κανένα δεν μπορεί να συγκριθί με την δική μου ώμορφιά!

Και αισθανόταν μεγάλη εύχαριστησι να κάθεται κάτω από ένα δέντρο και να θαυμάζει τὰ κρυστάλλινα της και να φιλή τὰ ρόδινα νυχάκια της.

—'Αλλά μία μέρα έτυχε να πέσουν τχ θλέμματα της άπάνω σ' ένα τριαντάφυλλο.

!!!

Το λουλούδι αυτό με την θριαυτευτική χάρι του και το χρώμα του άγνού και ντροπαλού έρωτα, άνοιξε κι' έλαμπε στον ήλιο, σαν λουλούδι που έγινε άστρο κι' άκτινοβολούσε σαν άστρο που έγινε γυναίκα!

Ναι, ήταν τόσο ώραίο το ρόδο αυτό, ώστε μία μέρα, μόλις το άντίκρυσε μία τίγρις, που περιούσε τυχαία μπρος του, έλαμψε από συγκίνηση και περιπληθεία. 'Όταν τ' είδε αυτό ή Εύα, αισθάνθηκε μία πρωτογνώριστη ταραχή. Ζήλεψε. 'Ενωίωσε ότι είχε έναν ισάξιο αντίπαλο! Βέβαια, όση ώμορφιά κι' αν είχε ή Εύα, άλλη τόσο είχε και το τριαντάφυλλο. Ήσαν και τὰ δυο αυτά πλάσματα θεία και μία ευωδία κοντά σε μία άλλη ευωδία, ένα χαμόγελο κοντά σ' ένα άλλο χαμόγελο, μία σάρκα γυναίκαία πλάϊ σε μία σάρκα λουλουδιού, δεν μπορούν να μείνουν αδιάφορα. Το ένα συναγωνίζεται το άλλο. Κι' ή Εύα το σκέφτηκε αυτό πολύ, κατάλαβε πως ήταν ύπογροωμένη να συναγωνίζεται διαρκώς μαζί του. Κι' αν ύπληξαν τότε ποιηται θα δυσκολευόντουσαν μπρος σε δυο τόσο θεϊκές ώμορφιες, μην ξέροντας ποιά να ύμνήσουν πιο παθητικά. Μά και πάλιν ή Εύα δεν θα πίστευε στους ύμνους των θαυμάσιων της, κι' αν τούς πίστευε, θα την ένογλούσε και τότε άκόμα το τριαντάφυλλο με την θριαυτευτική του γοητεία και θραυρούσε πάντα ταπεινωτική γι' αυτή την σύγκρισι των ποιητών.

'Ετσι ή Εύα απ' τη στιγμή που είδη το τριαντάφυλλο, ένιωσε μία μεγάλη λύπη, τη λύπη που αισθανόντουσαν κι' όλα τὰ άλλα πλάσματα υπρος στο ύπεροχο αυτό λουλούδι. Δεν της άρεσε πεία να καθρεφτίζεται στο νερό της πηγής, να κιττάζει τους κύκινους που παίζανε άπάνω στα γαλήνια νερά των ρυμιών άλλό καθόταν άφρες δόλοκληρες κάτω απ' τὰ δέντρα, θυούθ

καί συλλογισμένη, χωρίς νά σκύβη καί νά φυλή τὸ τριαντάφυλλο καὶ λεπτὸ νύχι τοῦ μικροῦ δαχτύλου της. Καμμίᾳ φορᾷ μάλιστα ἐαγρυπνοῦσε ὡς τὴν αὐγή, θυθυμένη σὲ σκέψεις, χωρίς νὰ τῆς ἔρχεται ποτὲ ἡ ἐπιθυμία νά σηκώσῃ τὰ θλέμματά της πρὸς τ' ἀστέρια.

Ὁ καυδὸς τῆς Εὐσας μεγάλωνε ὀλοένα καὶ κάθε μέρα καὶ κάθε θρόδου πού περνοῦσε, ὁ πόνος της γινόταν πιὸ ἀθάνατος. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ καταστρέψῃ τὸ ἴαθος, πού διαφιλοεικομῆσε μαζί της τὰ σκήπτρα τῆς ἀσύγκριτης ὡμορφιάς.

Ἡ Εὐσα πῆρε τὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀπόφασι, ὄχι γιατί πίστευε πὼς μπορούσε νὰ ἐξολοθρεύσῃ τελειωτικῶς ὅλα γενικῶς τὰ τριαντάφυλλα—ἤξερε πολὺ καλά, πὼς αὐτὰ θ' ἀναγεννιόντουσαν κάθε ἀνοιξι, ὅπως ὅλα τὰ λουλούδια—ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβολή, τὴν ἀγέρωχὴ πρόσκλησί τους. Καὶ σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ καταξέσχισῃ τὸν ἔγχθρό της, νὰ τὸν δαγκάσῃ, νὰ τὸν ποδοπατήσῃ μέσα στὴ σκόνῃ κι' ἔπειτα νὰ τὸν πετάξῃ στὸν δυνατὸν ἀέρα. Ἀλλὰ κατόπιν ἄλλαξε γνώμη, ἀποφάσισε νὰ ὑποβάλῃ τὸν ἔγχθρό της σ' ἄλλου εἴδους μαρτύριο. Ἐκανε λοιπὸν μὲ διάφορα ἐρετὰ γόστα ἕνα σωρὸ ἀπάνω στὴν ἄμμο καὶ τ' ἄναψε, θάζοντα ἀπάνω τους μιά πυγολαμπίδα. Κι' ἔπειτα ἔκοψε ἄγρια καὶ σκληρὰ τὸ τριαντάφυλλο καὶ τὸ ἔριξε ἀπάνω στὴ φωτιά.

Ὡ! πὼς ἔτριμαν μέσα στὶς φλόγες τὰ λεπτὰ πέταλά του καὶ τὴ παραπονεμένης τριγυνοῦσε ὄφιναν καθὼς καγόντουσαν! Τὸ κάψιμο τῆς ὡμορφιάς τους, τοῦ ἀρώματός τους, τὸν βελγῆτρων τους καὶ τῆς ζωϊκῆς ἰκμάδας τους προξένοσε μεγάλη λύπη σ' ὅλα τὰ πλάσματα. Μονάχα ἡ Εὐσα, ἡ ἀκαρδὴ γυναῖκα, θλέποντας τὴν καταστροφὴ αὐτὴ, ἐνοιῶθε μιά ἄγρια χαρὰ.

Στὸ τέλος δὲν ἔμεινε πειὰ πάνω στὴ μισόσβυστη φωτιά παρά λίγη ἄσπρη σκόνῃ—ἡ στάχτη τοῦ τριαντάφυλλου.

IV

Καθὼς εἶπαμε, ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Παραδείσου ἀίσθανθήκανε μεγάλη λύπη θλέποντας τὸ κάψιμο τοῦ τριαντάφυλλου. Μὰ ἡ λύπη τους ἦταν μικρὴ, πολὺ μικρὴ μπροστὰ στὴν ἀπερίγραπτη λύπη τοῦ κυριεύουστος λεπτασθητες κι' ἐρωτιάρες πεταλοῦδες. Ἡ πεταλοῦδες ἀνάσπασαν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τους τὸ ἄθος πού μισοῦσε ἡ Εὐσα. Παρακολοῦθοῦσαν τὸ τοσοῦτὰ μαρτυρικὸ τέλος του κι' ὠστόσο δὲν θέλανε νὰ τὸ πιστέψουν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς δὲν θὰ ξαναθλάπαν πειὰ τὸ ἀναπνεύον τους τριαντάφυλλο. Δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ σκεφθοῦν, πὼς δὲν θὰ μπορούσαν πειὰ νὰ φιλήσουν τὰ ἀγρορόδινα πέταλά του, ν' ἀνασκαλέψουν μὲ τὶς λεπτὲς προσοκίδες τους τὰ μυστήρια τῆς εὐόδου καρδιάς του.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ ρόδο πέθανε σιγά-σιγά ἀπάνω στὴ φωτιά, ἐκείνες πετοῦσαν, τρελλές ἀπ' τὸν πόνο, γύρω του.

Ἡ Εὐσα, ἀφοσιωμένη στὴν ἐκδίκησί της, δὲν τις ἀντελήφθη. Κι' ἡ πεταλοῦδες, ὅταν τὴν εἶδαν ν' ἀπομακρύνεται, ἀρχισαν νὰ πετοῦν πιὸ κοντὰ στὸ μικρὸ σωρὸ τοῦ σβυμένου χόρτου, πᾶνω ἀπ' τὰ λειψίανα τοῦ πολυαγαπημένου τους ἀθους.

Κι' ὅταν ἔμειναν μόνες, θρῆκαν τόπο νὰ κρατήσουν ν' ἀνάμνησι ὅτι, μπορούσαν ἀπ' αὐτὸ: Κι' ἔπεσαν ὅλες, ἡ μιά ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀπάνω στὰ πολυτίμητα λειψίανα τοῦ τριαντάφυλλου, κυλίστηκαν στὴ στάχτη του καὶ σκεπάζονταν μ' αὐτή. Κι' ἀπ' τὴ μέρα ἐκείνη τὰ φερά τους εἶνε σκεπασμένα ἀπὸ μιά λεπτὴ σκόνῃ, ἀπ' τὴ στάχτη τοῦ ἀγαπημένου τους τριαντάφυλλου. Ἀπὸ μιά σκόνῃ ἀσημένια καὶ χρυσαφένια μαζί. Ἀπὸ τὴ στάχτη τοῦ πιὸ ἀγαπημένου τους λουλουδιοῦ, πού πεθαίνοντας ἀκόμα, τοὺς χάρισε κάτι ἀπὸ τὴν ὡμορφία του, ἀπὸ τὴν ὑπαρξί του.

Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ νέα ἀνοιξις στὸν Παράδεισο, τὰ τριαντάφυλλα ἔξαναθλάσαν, πιὸ ὄρασι, πιὸ φανταχτερά...

Κ' ἡ Εὐσα φρένιασε πάλι ἀπ' τὸ θυμὸ της. Τὰ μάτια της, τὰ γαλανὰ σάν τὸν οὐρανὸ καὶ σάν τὸν πόντο, σπιθοθλόσαν ἄγρια, ἔλαμπαν ὅπως λάμπει τὸ σπαθί τοῦ δημοῦ, ὅταν σηκώνεται ψηλά, γοργὰ καὶ μὲ δύναμι, γιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ θανατώσῃ...

Καὶ θάκανε πάλι μεγάλο κακὸ στὰ τριαντάφυλλα ἡ πρωτοπλαστῆ.

Τὸ μῖσος της τώρα ἦταν πιὸ δυνατὸ, πιὸ ἀψύ, πιὸ φαρμακερὸ. Ἡ πεταλοῦδες μάντεψαν τὸ σκοπὸ της καὶ δίπλωσαν μὲ τρόπὸ μὲ τὰ θελοῦδινα τους φτερά.

Ἡ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΕΡΑΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," & "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

(ΟΔΗΓΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ)

Τὴν 12ην Ἰουλίου λήγει ἡ προθεσμία διὰ τὸ Μέγα Λαχεῖον μας, τὸν 500.000 δραχμῶν, ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῇ εἰς διάφορα εἶδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενείας».

Ὅσοι ἔχουν πληρῆ τὴν σειράν τῶν δελτίων ἀπὸ 12ης Ἀπριλίου 1934, ὅποτε ἀνανεώθηκε τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, τὸσον τοῦ «Μπουκέτου» ὅσον καὶ τῆς «Οικογενείας», μέχρι τῆς 12ης Ἰουλίου συμπεριλαμβανομένης, θὰ τὴν παραδώσιν ἂ μὲν εἰς τὰς ἐπιταγὰς διαμένοντες εἰς τοὺς κατὰ τόπους ὑποκαταστάρας τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων «Σπίρος Τσαγάρης καὶ Σίος», καὶ θὰ λάβουν δύο λαχτοὺς, ἓτα ἓνα λαχτὸν διὰ τὸ «Μπουκέτου» καὶ ἓνα λαχτὸν διὰ τὴν «Οικογένειαν».

Ὅσοι ὅμως ἔχουν σειράν δελτίων ἐνὸς μόνον περιωδίου, εἴτε τοῦ «Μπουκέτου» εἴτε τῆς «Οικογενείας», θὰ παραδώσιν τὰ δελτία των καὶ θὰ λάβουν ἓνα λαχτὸν.

Ἐπίσης ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς καὶ ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενείας» μὲν ἔχουν κρατήσει δελτία ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1934 μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου συμπεριλαμβανομένης. Μποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ παραδώσιν τὰ δελτία καὶ τῶν δύο περιωδίων καὶ θὰ λάβουν ἓνα λαχτὸν καὶ διὰ τὸ δύο περιωδία, καθὼς ὅπως καθορισθῇ ἀκριβῶς.

Ὁ ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰ πρῶτα διαμένοντες ἀναγνώσταί μας, ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουλίου θὰ προσέρχονται εἰς τὸ Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων, Στοιὰ Δημοκρασιαστικοῦ (Τμήμα Περιπτέρων), εἴτε εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Ἰέκα 7), ὅπου θὰ πωλοῦνται τὰ δελτία τους διὰ νὰ λάβουν τὰ λαχτὰ των.

Ὁ ἐν Πειραιεῖ θὰ τὰ πωλοῦν εἰς τὸ Ὑποκαταρτορεῖον Τσαγάρη, ὁδὸς Ναυαρίνου, πλησίον τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

Τὰ δελτία δύνανται νὰ παραδίδονται μέχρι τέλους Ἰουλίου, οὐδεμίαν δὲ παράτασις θέλει δοθῆ.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 16ην Αἰγίουστον, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ἴσως 11ην π. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐξ ἀναγνώστων μας, παρεφθασμένων κατὰ τὴν κλήρωσιν.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ

Ὅταν εἰστε στὴν ἐξοχὴ καὶ σὰς πιανεὶ θύελλα, ξέρετε ποιά δένδρα πρῆτι νὰ ἀποφεύγετε ;

Τὴ βελανιδιά, τὴ λεύκα, καὶ τὴν ἀγλαδιάν...
Εἶνε ἐπιστημονικῶς ἐξακριβωμένον ὅτι τὰ δένδρα αὐτὰ, λόγῳ τοῦ εἴδους τοῦ ξύλου των, τραθοῦν περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸν κερανῶ. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ὀξεία, εἶνε τὰ πιὸ ἀκίνδυνα δένδρα.

Ὡστόσο, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι καλύτερα νὰ φάτε ὄλο τὸ χαλάζι ἢ τὴ βροχὴ στὴ ράχι σας, παρά νὰ κρυφθῆτε κάτω ἀπὸ ὅποιονδήποτε δένδρον!

Μὰ δὲν πρόφτασε ἡ συντροφίσα τοῦ Ἀδάμ νὰ πραγματοποιῆ τοὺς σκληροὺς σκοποὺς της. Ὁ Σατανᾶς πού τὴν παραμόνευε καιρὸ τώρα, θρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν παρσαύρη στὴν ἁμαρτία. Κι' ἔτσι ἡ Εὐσα διώχθηκε ἀπ' τὸν Παράδεισον πρὶν καίμει κακὸ στὰ ῥόδα. Καὶ εἰς τὴν ψὴ πού τὰ ξαναυπνάντησε, δὲν μπορούσε πειὰ νὰ τὰ θλάψῃ. Γὰ προστάτευε τοῦ Θεοῦ ἡ καλωσύνη, γιατί αὐτὰ ἦσαν ἄνὰ κι' ἀναμάρτητα...

Αὐτὰ μοῦ διηγῆθηκε ἡ ἄσπρη πεταλοῦδα σήμερα τὸ πρωὶ. Καὶ τὴν ἱστορία της τὴν τόσο δραματικὴ ἀλήθεια, τὴν ἔγραψα ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν μάθουν κι' ὅσοι δὲν τὴν ξέρουν...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

